

21ste zondag door jaar B

Joh. 6, 60-69

Vlak voor het Evangelie wat we juist hoorden krijgt Jezus het aan de stok met de Joden, en met hetgeen vandaag gebeurt zoudt ge kunnen zeggen: Hij weet van geen ophouden en jaagt werkelijk iedereen tegen zich in het harnas. Eerst waren het de Joden, zijn tegenstanders, die zich afvroegen hoe Hij zijn vlees te eten kon geven. Vandaag krijgen zijn medestanders het moeilijk met zijn aanstootgevende taal: 'Wie kan daar nog naar luisteren?' Maar in plaats van wat gas terug te nemen, doet Jezus er nog een schepje bovenop: 'Wat dan als jullie de Mensenzoon zien opstijgen', vraagt Hij uitdagend. Het is een toespeling op zijn verrijzenis en hemelvaart: dat zal nog veel moeilijker zijn om aan te nemen. Een aantal van zijn leerlingen houdt het daarmee voor bekeken. En alsof dat nog niet volstaat, richt Jezus zich direct tot de groep die Hij zelf uitgekozen heeft, de apostelen: 'Willen jullie soms ook weggaan?' Eigenlijk moet ge dat lezen als: 'Ik zal jullie niet tegenhouden of trachten te overtuigen. Wie mij volgt, moet dat uit vrije wil doen: Ik dwing niemand'. Op die manier zet Hij eigenlijk iedereen in de wind.

En het mag misschien vreemd lijken, maar op die manier staat dit Evangelie ook heel dicht bij wat we zelf meemaken. Al wie gelooft, kent momenten waarop hij of zij aanvoelt: dit gaat te ver, ik kan niet meer volgen, ik moet afhaken. Dat wordt bovendien nog versterkt door het hele klimaat van onze tijd. De stemmen *tegen* het geloof zijn duidelijk hoorbaar, en soms zullen ze onze eigen aarzelingen en vragen alleen maar versterken.

Zijn we daarom slechte of lauwe gelovigen? Niet per se. Het ligt zelfs niet aan onze mentaliteit of aan onze moderne wereld: het is gewoon van alle tijden. Zelfs toen Jezus nog in levende lijve op aarde rondliep, keerden sommigen Hem al de rug toe: ook medestanders, ook mensen die Hem eerst enthousiast gevolgd waren.

Dat zegt iets over hoe mensen kunnen zijn, en het zegt ook iets over Jezus en zijn boodschap. Er zijn heerlijke kanten aan het geloof, maar bij momenten stuit het ook tegen de borst. Niet alleen als het gaat over Jezus die zijn Lichaam voor ons geeft in de Eucharistie, maar bijvoorbeeld ook als gevraagd wordt onze vijanden lief te hebben of altijd weer vergeving te schenken. Niemand doet dat graag in die zin dat het iets is wat we met een glimlach voor ons plezier doen. Door dat te eisen, jaagt Jezus in zekere zin iedereen op stang.

En dan? Wat staat ons dan te doen? We mogen weggaan. Maar dan moet er nog wel één vraagje gesteld worden: als ge Hem de rug toekent, waar kunt ge dan nog naartoe? Akkoord, hetgeen Jezus zegt is soms moeilijk en kan tegen de borst stuiten, en soms brengt het mensen in een spanningsveld wat niemand zomaar kan oplossen, maar waarin we het moeten zien uit te houden. Maar anderzijds is er niemand anders die ons komt zeggen dat God liefde is, dat we

zijn kinderen zijn en dat Hij ons nooit zal loslaten, zelfs niet in het uur van onze dood.

Hetgeen vandaag gebeurt in het Evangelie zoude ge de scheiding kunnen noemen tussen meelopers en navolgers. En om die laatste groep gaat het eigenlijk: mensen die Hem willen volgen, ook als ze niet precies weten waarheen Hij gaat, ook als ze niet alles kunnen rechtvaardigen tegenover anderen, ook als ze zelf nog worstelen met bepaalde dingen. Maar die tegelijk genoeg vertrouwen in Hem hebben om te weten: zolang ik bij Hem blijft, weet ik ook naar wie ik, in alle omstandigheden van het leven kan gaan, want wat Hij zegt heeft eeuwigheidswaarde. Amen.

Johan Goris, pastoor